

Jesus sadab omma Sannal' woito
Agga maasse mis on Ilma peäl;
Pörg! so leek sai lammalatud,
Surm! kus nüüd so uhke sõa heäl.

Gest, ka rõõwli augud lähwad templiks,
Nõrgo wõrgud lahti punnutud,
Haua mättas jäänd meil' lille paigaks,
O jo koiduks ärralahkunud.

Mingo päike nüüd kui rie wannaks,
Jägo aiast siis ei ühtegi, *)
Jessa! Sinno arm ei ka-uta —
Jääb meil' senni põlwest põlweni.

*) Ebrea ram. I, 10, II.

Gest Sa olled suur, Sa armo Jummal!
Meie hinged Sa ei ka-uta;
Lass' meid ikka agga tõt siin nouda,
Sedda noudes, Sinno pole woitelda.

Monned sannad weel.

Ühbel emmal olli mitto poega ja tüttart,
Kes keik sepärrast tedda austasid, et tem-
ma neid ni armsaste kaswatand. Agga
issekeskis nemmad ei leppind, et nad kül
jo naese-mehhed ja mehhe-naesed ollid.
Gest ükski ei oluud ni moistlikk, et ta teise
nõdrussed olleks kannatand, ehk neid wih-
hata ärraparrandanud. Siiski nad em-
mat austasid ja temma jure wahhest kotts